

POSTANOWIENIE

Dnia 21 sierpnia 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Renata Żywicka

w sprawie z powództwa M. K.
przeciwko K. F.
o przywrócenie do pracy i zapłatę,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń
Społecznych w dniu 21 sierpnia 2024 r.,
skargi kasacyjnej pozwanej od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy
i Ubezpieczeń Społecznych w Szczecinie
z dnia 2 marca 2023 r., sygn. akt VI Pa 92/21,

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2. zasądza od K. F. na rzecz M. K. kwotę 2025 zł (dwa tysiące dwadzieścia pięć złotych) wraz z odsetkami wynikającymi z art. 98 § 1¹ kpc tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 9 sierpnia 2021 r., IV P 129/19 Sąd Rejonowy w Goleniowie przywrócił powódkę M. K. do pracy na poprzednich warunkach pracy i płacy u pozwanej K. F. (punkt I sentencji). W punkcie II sentencji Sąd Rejonowy zasądził od pozwanej na rzecz powódki określone w wyroku kwoty; w punkcie III sentencji zasądził od pozwanej na rzecz powódki kwotę 4.230 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego; nakazał ściągnąć od pozwanej na rzecz Skarbu Państwa

- Sądu Rejonowego w Goleniowie kwotę 3.632,65 zł tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych (punkt IV sentencji); wyrokowi w punkcie II nadał rygor natychmiastowej wykonalności w zakresie nieprzekraczającym kwoty 3.000 zł brutto (punkt V sentencji).

Sąd Okręgowy – Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Szczecinie wyrokiem z dnia 2 marca 2023 r., VI Pa 92/21 zmienił zaskarżony wyrok w pkt. II w ten sposób, że zasądził od pozwanej na rzecz powódki kwotę 652,85 zł netto oraz kwotę 72.000 zł brutto tytułem wynagrodzenia za czas pozostawania bez pracy za okres od czerwca 2019 r. do czerwca 2021 r., pod warunkiem zgłoszenia przez powódkę gotowości podjęcia pracy u pozwanej w terminie 7 dni (pkt I.); oddalił apelację pozwanej w pozostałej części (pkt II.); zasądził od pozwanej na rzecz powódki kwotę 2.145 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w instancji odwoławczej.

W skardze kasacyjnej od powyższego wyroku pozwana zarzuciła naruszenie: 1) art. 57 k.p.; 2) art. 8 k.p. w zw. z art. 67 § 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 2 kwietnia 1997 r. (Dz.U. Nr 78, poz. 483 z późn. zm.).

Przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżąca uzasadniła występowaniem istotnego zagadnienia prawnego wymagającego rozstrzygnięcia, czy w sytuacji, gdy niezdolny do pracy pracownik po ustaniu stosunku pracy nie wystąpi do ZUS z wnioskiem o przyznanie mu zasiłku chorobowego i macierzyńskiego, następnie zostanie przez sąd przywrócony do pracy to czy wówczas pracodawca jest obowiązany wypłacić wynagrodzenie za czas pozostawania bez pracy za okres, w którym otrzymywałaby zasiłek, gdyby złożyła stosowny wniosek do ZUS? Zagadnienie prawne sformułowano w oparciu o art. 57 k.p. w zw. z art. 7 ustawy o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa.

Mając powyższe na uwadze skarżąca wniosła o uchylenie zaskarżonego orzeczenia i rozstrzygnięcie sprawy co do istoty, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego orzeczenia Sądu Okręgowego w Szczecinie w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania temu sądowi w innym składzie; przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania; zasądzenie od powódki na rzecz pozwanej kosztów

postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych oraz o rozpoznanie sprawy również pod nieobecność pełnomocnika skarżącego.

W odpowiedzi na skargę kasacyjną powódka wniosła o wydanie postanowienia w przedmiocie odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania; oddalenie skargi kasacyjnej w przypadku przyjęcia jej do rozpoznania oraz o zasądzenie od pozwanej na rzecz powódki kosztów postępowania kasacyjnego, w tym kosztów zastępstwa procesowego wraz z należnymi odsetkami za opóźnienie według norm przepisanych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna skarżącej nie kwalifikuje się do przyjęcia jej do merytorycznego rozpoznania. Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie (1) występuje istotne zagadnienie prawne, (2) istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, (3) zachodzi nieważność postępowania lub (4) skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. W związku z tym wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powinien wskazywać, że zachodzi przynajmniej jedna z okoliczności wymienionych w powołanym przepisie, a jego uzasadnienie zawierać argumenty świadczące o tym, że rzeczywiście, biorąc pod uwagę sformułowane w ustawie kryteria, istnieje potrzeba rozpoznania skargi przez Sąd Najwyższy.

Istotnym zagadnieniem prawnym w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. jest zagadnienie nowe, nierozwiązane dotychczas w orzecznictwie, którego wyjaśnienie może przyczynić się do rozwoju prawa. W świetle utrwalonego orzecznictwa Sądu Najwyższego dotyczącego przyczyny przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c., przedstawienie okoliczności uzasadniających rozpoznanie skargi kasacyjnej ze względu na występujące w sprawie istotne zagadnienie prawne polega na sformułowaniu samego zagadnienia wraz ze wskazaniem konkretnego przepisu prawa, na tle którego to zagadnienie występuje oraz wskazaniu argumentów prawnych, które prowadzą do rozbieżnych ocen prawnych, w tym także na sformułowaniu własnego stanowiska przez skarżącego.

Wywód ten powinien być zbliżony do tego, jaki jest przyjęty przy przedstawianiu zagadnienia prawnego przez sąd odwoławczy na podstawie art. 390 k.p.c. (postanowienie Sądu Najwyższego z 9 maja 2006 r., V CSK 75/06, LEX nr 1102817). Analogicznie należy traktować wymogi konstrukcyjne samego zagadnienia prawnego, formułowanego w ramach przesłanki z art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. oraz jego związek ze sprawą i skargą kasacyjną, która miałaby zostać rozpoznana przez Sąd Najwyższy. Zagadnienie prawne powinno, przede wszystkim, być sformułowane w oparciu o okoliczności mieszczące się w stanie faktycznym sprawy wynikającym z dokonanych przez sąd ustaleń (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z 7 czerwca 2001 r., III CZP 33/01, LEX nr 52571), a jednocześnie być przedstawione w sposób ogólny i abstrakcyjny tak, aby umożliwić Sądowi Najwyższemu udzielenie uniwersalnej odpowiedzi, niesprowadzającej się do samej subsumcji i rozstrzygnięcia konkretnego sporu (por. postanowienia Sądu Najwyższego z 15 października 2002 r., III CZP 66/02, LEX nr 57240; z 22 października 2002 r., III CZP 64/02, LEX nr 77033 i z 5 grudnia 2008 r., III CZP 119/08, LEX nr 478179) i pozostawać w związku z rozpoznawaną sprawą, co oznacza, że sformułowane zagadnienie prawne musi mieć wpływ na rozstrzygnięcie danej sprawy (postanowienia Sądu Najwyższego z 13 lipca 2007 r., III CSK 180/07, LEX nr 864002; z 22 listopada 2007 r., I CSK 326/07, LEX nr 560504), a w końcu, dotyczyć zagadnienia budzącego rzeczywiście istotne (poważne) wątpliwości.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie przedstawia zasadnej podstawy przedsądu i dlatego nie został uwzględniony.

Z ustaleń dokonanych w przez Sądy wynika, że pozwana rozwiązała umowę o pracę z powódką z naruszeniem przepisów prawa pracy, bowiem nie zostało sporządzone w formie pisemnej oraz nie zostały wskazane przyczyny ustania stosunku pracy. W związku z tym Sądy orzekające w sprawie przywróciły powódkę do pracy oraz zasądziły stosowane wynagrodzenie za czas pozostawania bez pracy.

Należy przypomnieć, że skarga kasacyjna służy kontroli prawidłowości stosowania prawa, nie będąc instrumentem weryfikacji trafności ustaleń faktycznych stanowiących podstawę zaskarżonego orzeczenia. Podstawą skargi

kasacyjnej nie mogą być zatem zarzuty dotyczące ustalenie faktów lub oceny dowodów (art. 398³ § 3 k.p.c.), a Sąd Najwyższy związany jest ustaleniami faktycznymi stanowiącymi podstawę zaskarżonego orzeczenia (art. 398¹³ § 2 k.p.c.). Przypomnienie to ma znaczenie, gdyż strona skarżąca w istocie kwestionuje ustalenia faktyczne i ocenę dowodów dokonanych przez Sądy obu instancji, opiera się na zupełnie odmiennej optyce, kontestuje ustalenia faktyczne, stara się wykreować zupełnie odmienny ich stan w korzystnej dla siebie odsłonie. Skarżąca tworzy, bowiem zagadnienie prawne dotyczące relacji pomiędzy przysługującym pracownikowi w czasie pozostawania bez pracy świadczeniami z ubezpieczenia społecznego z tytułu niezdolności do pracy (zasiłkiem chorobowym i zasiłkiem macierzyńskim) a wynagrodzeniem za czas pozostawania bez pracy zasądzonym w związku z przywróceniem pracownika do pracy, zapominając przy tym, że z dniem ustania zatrudnienia wyrejestrowała powódkę z ubezpieczenia chorobowego w związku z tym nie była ona uprawniona do świadczeń z ubezpieczenia społecznego. Należy także podkreślić, że nawet w przypadku złożenia stosownego wniosku przez powódkę i przyznania świadczenia to pracodawca byłby zobowiązany do jego wypłaty na podstawie art. 61 ust. 1 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (jednolity tekst: Dz.U. z 2023 r., poz. 2780). Powoływane zatem przez skarżącą orzeczenia nie przystają do stanu faktycznego naszej sprawy.

Mając powyższe na uwadze Sąd Najwyższy w oparciu o art. 398⁹ § 2 k.p.c. orzekł jak w sentencji. O kosztach orzeczono na podstawie art. 98 § 1 i § 1¹ k.p.c.

[SOP]

[ms]